

LA
REVOLTA
DELS *d'Enzo
Cormann*
ANGEIS

Índex

Sinopsi	02
Sobre l'obra	03
Personatges	04
Fitxa Artística	10
Gestió i contractació	20

La Sinopsi

En algun lloc dels llimbs tres àngels viuen una reunió insòlita: Bernard-Marie Koltès, Jean-Michel Basquiat i Chet Baker, estan sotmesos a una trobada post-mortem (no van coincidir en vida, tots tres van morir al voltant del 1988/89).

Empresonats en aquest temple de la po teritat on l'autor els hi dona

la oportunitat d'una última paraula, una última pinzellada, una última nota com a últim acte viu. Es revoltaran contra el culte que reifica els artistes, invocaran tot allò que els definia com a poetes del viu, que oferia un sentit intens a la seva vida (i a la d'aquells que els adulen) per tal de trencar les cadenes de la idolatria.

Sobre l'Obra

*La Revolta dels àngels: tres artistes
com a tres àngels caiguts*

“L’home es nega al món tal com és, i no obstant, no accepta poder perdre’l. De fet, els homes estimen el món, i en la seva gran majoria, no volen deixar-lo. Lluny de voler deixar-lo, pateixen més de no posseir-lo suficientment, estranys ciutadans del món, exiliats dins de la seva pròpia pàtria.

A excepció d’instantos fugaços de plenitud, tota realitat és per a ells inacabada. Els seus actes s’escapen en altres actes, tornen per jutjar-los sota cares inesperades, fugen com l’aigua de Tàntal cap a una desembocadura desconeguda.

Conèixer la desembocadura, dominar el curs del riu, entendre per fi la vida com un destí, vet aquí la seva veritable nostàlgia.

Però aquesta visió, que en el coneixement els reconciliaria amb ells mateixos, no pot aparèixer, si és que apareix, sinó és en el moment fugaç de la mort. Tot acaba allà. Per ser un cop part del món, s’ha de deixar de ser per sempre.

Aquí neix aquesta trista enveja que

tants homes tenen de la vida dels altres. Percebut aquestes existències alienes, els hi donem una coherència i una unitat que no poden ser realment però que semblen evidents a l’ull de l’observador.

Aquest només veu la línia gruixuda d’aquestes vides sense prendre consciència del detall que els menja per dins.

Es fa aleshores un art sobre aquestes vides. De manera simple, les sublimem. En aquest sentit, tothom tracta de fer de la seva vida una obra d’art. Desitgem que l’amor perduri, però sabem que no durarà.

Fins i tot, si per algun miracle, hagués de durar tota una vida, seria tanmateix sempre inacabat. Potser, en aquest desig insaciable de perdurar, entendríem millor el patiment terrenal si el sabéssim etern.

Sembla que les grans ànimes, a vegades, s’espantin menys davant del dolor que pel fet que aquest no duri. En l’absència d’una felicitat incansable, un llarg patiment crearia almenys un destí; però no és així i les pitjors tortures s’acabaran un dia. Un matí, després de tantes desesperacions, un irreprimible desig de viure ens anunciarà que tot s’ha acabat, i que el patiment té tant poc sentit com la felicitat.”

*Albert Camus, fragment de L'Homme
révolté (trad. NicolasChevallier)*

BERNARD -MARIE (1948 - 1989) KOLTÈS

El Desperado Alegre

“Per part meva, només tinc ganes, un dia, d'explicar bé, amb les paraules més simples, la cosa més important que conegui i que pugui ser explicada, un desig, una emoció, un lloc, una llum, un so, qualsevol cosa que sigui un fragment del nostre món i que ens pertanyi a tots” *B.M. Koltès*

Bernard-Marie Koltès, nascut a Metz un 9 d'Abril, va cursar els seus estudis primaris i secundaris a una escola jesuïta fins a treure's el Batxillerat. Al mateix temps també va rebre classes de piano. Va començar la

carrera de periodisme però sense massa convicció.

El moment definitiu en què Koltès va decidir dedicar-se a l'escriptura teatral va ser després de veure una representació de *Médée* a la Comédie de l'Est, dirigida per George Lavelle, protagonitzada per l'actriu Maria Casares. La interpretació d'aquest actriu el va marcar tota la seva vida, va ser un abans i un després.

Va entrar a l'Escola d'Art Dramàtic d'Estrasburg per estudiar direcció. Al cap de poc temps a l'escola, fa formar la seva pròpia companyia, Théâtre du Quai, a qui va escriure diverses obres.

El 1977 es trasllada a París definitivament, després de passar unes èpoques entre Pralognan, Estrasburg i París. Un cop instal·lat, escriu una de les seves obres més importants: *La*

nit just abans dels boscos.

“A les meves primeres obres no hi havia cap diàleg, exclusivament monòlegs. Després vaig escriure monòlegs que patien interrupcions. Un diàleg mai surt d’una manera natural... Per mi, un veritable diàleg és sempre una argumentació, com ho feien els filòsofs, però que va canviant de rumb” *B.M. Koltès*

El 1978 va viatjar a Nigèria, la seva estimada Àfrica, que l’acompanyaria la resta de la seva vida. L’any següent, precisament, va escriure *Combat de negres i gossos* que transcorre a la selva africana.

Va seguir viatjant a l’Àfrica coneixent i enamorant-se del continent. El 1983 va escriure *Moll oest*. El 1987 *La solitud dels camps de cotó* i el 1988 *Retorn al desert*. La última peça de Koltès va ser la demolidora *Roberto Zucco*, el 1988. El 1989 va

morir a París a causa de la SIDA, que va arrossegar i el va consumir durant anys.

Koltès era un mestre del llenguatge, sabia mesurar les paraules, triar les adequades i dir-les en el moment precís. La seva literatura, teatre, poesia, tot en un bevia d’això.

La seva tendresa poètica contrasta brutalment amb la violència que desprenen els conflictes i les situacions on viuen els seus personatges. No el podien definir millor que amb el pseudònim de *Desperado Alegre*. Aquell poeta tràgic. Aquell poeta que malgrat tot, era un nen ple d’alegria, ironia i intel·ligència.

“Tinc la sensació d’escriure llenguatges concrets, no realistes sinó concrets. Tinc la sensació d’economitzar el més possible: dedico molt temps a tallar els textos, vull que només hi quedin les frases útils” *B.M. Koltès*

CHESNEY HENRY BAKER Jr.

(1929 - 1988)

vida dels contemporanis. Chet Baker va tocar amb bellesa i compromès només amb la bellesa. La seva revolució radica en què en un món on es mesura l'art en funció de la història i no del valor artístic, va aconseguir entrar pel costat més pur.

El Príncep de l'esquerda

Algú va dir de Chet Baker que va fer tres coses a la vida: "Tocar música, estimar les dones i xutar-se".

"No es pot tocar com Chet, perquè hauries de ser Chet. No és una qüestió tècnica, és una qüestió existencial". *Carol Baker*

Amb un registre moderat, amb un fraseig clàssic i frases encadenades i melodioses, va saber construir un univers personal i sincer, i lluny de fer música per la història, va fer música per la vida, per la seva vida i la

La seva formació com a músic senzillament no va existir, van ser les seves grans aptituds per la música juntament amb la pràctica incansable el que van forjar a aquest excepcional artista. Una gran oïda musical i una gran memòria van fer la resta. Va estudiar un parell d'anys a l'institut Glendale i va haver de passar un parell de cops per l'exèrcit i uns quants anys per clubs i pubs de les ciutats abans de convertir-se en músic professional de jazz. El seu èxit va arribar ràpidament quan en el 52 va ser elegit per tocar amb Charlie Parker. Poc després va treure el seu

primer LP: Gerry Mulligan Quartet on interpretava la famosa cançó “My funny Valentine”. A continuació va gravar el Chet Baker Sings, disc que li va fer donar la volta al món. Va ser durant aquests 50 quan va tornar-se addicte a l'heroïna, fet que el va portar a la presó en diferents ocasions. Però no va ser fins als 60 que va començar a interferir a la seva carrera musical, expulsat de diferents països europeus i deportat a Estats Units. Al 64 va patir una gran pallissa a San Francisco, relacionada amb l'addicció a les drogues, que li va destrossar la dentadura i el van fer retirar durant una colla d'anys. A través de la metadona i del col·lega Dizzy Gillespie, Baker va tornar amb un concert a Nova York al 73. Al mitjans dels 70 va tornar a viatjar a Europa, Japó i Estats Units, tocant amb gent com Elvis Costello. Al 87, Bruce Weber, director de cine va rodar un documental sobre Baker: “Le'ts get Lost”. L'any següent Baker moriria caient per una finestra a Amsterdam.

Irreverent, melancòlic, rebel, mentider, dolç, misteriós, tendre, senzill. Chet Baker va viure una vida d'extremes. Chet amb la trompeta a la boca o sense ella estava tant a prop de l'ànima que feia que tothom se li

acostés. Com ell deia: “sóc bon músic tot i les drogues, no gràcies a elles”.

Li agradava Billie Holiday, “perquè no aixecava mai la veu”, però el deixava fred el famós scat d'Ella Fitzgerald: “és de parvulari. Està tot assajat, i totes les vegades que canta una cançó ho fa igual” (scat: improvisació cantada). Preferia tocar sense bateria, “perquè fan massa soroll, maleïda sigui, per això. No necessito que ningú em marqui el compàs, tinc el compàs aquí, al meu cap”. En una certa ocasió se li va preguntar si creia en Déu, i Chet va respondre grunyint: “Sí, espero que existeixi Déu, per poder agafar-lo pel putó coll”.

Un home amb un recerca incansable durant tota la seva vida del que un artista busca: el fantasma, el Déu viu i vertader que el faci allunyar definitivament de la mort. Qui no busca a Déu no és un artista, qui no tem la mort no pot tocar com Chet Baker. I així, envoltat de la bogeria de Basquiat, i de la poètica de Koltés, Chet deixa anar un món de ritmes melòdics, de bellesa, de silencis, de tendresa i dolor i ens fa impregnar a tots d'aquesta vida al límit del tot, del no-res, tant a prop de la bellesa com de la mort.

El Nen Radiant

“Des de que tenia disset anys, sempre vaig pensar que seria una estrella. Pensava en tots el meus herois: Charlie Parker, Jimi Hendrix... Tenia una visió romàntica de com la gent s'havia fet famosa” *J.M.B*

El nen explosiu dels carrers, així podríem anomenar a Jean Micheal Basquiat, artista nascut a Nova York al barri marginal de Harlem, a principis del anys seixanta. Una vida intensa a cavall entre els deliris de grandesa i una timidesa exagerada. Una actitud ansiosa de reconeixement i de

JEAN- MICHEL BASQUIAT

(1960 - 1988)

fama, un neguit constant propi d'un nen petit i una ànima intensament furiosa i rebotada per el complex d'inferioritat provocat per el seu color de pell. Basquiat es com un estel que il·lumina amb força La Nova York dels Wharhols, Sid Viciuos, Madonnas y que s'acaba apagant prematurament a finals dels anys vuitanta a causa d'una sobredosi.

Un ànima jove enamorada de la trompeta de Miles Davis i del saxo alt d'en Charlie Parker, així com de la pintura de Leonardo da Vinci i de Pablo Picasso, comença a pintar a les parets de Nova York amb el pseudònim de SAMO (Same Old Shit). Igual que Bernard Marie Koltés a “Le nuit just avant le fore” crea un Sindicat Internacional com a solució inevitable i com a resposta del descontent de la societat actual. Basquiat crea el seu propi sindicat i l'anomena

SAMO, ens parla d'una nova forma de fer art que acaba amb el rentat cerebral, la política i la falsa filosofia, ens diu que es una via d'escapament que ens salva dels idiotes i dels pseudo-intelectuals. D'aquesta manera el seu nom comença a fer-se un lloc als carrers, i pròximament ho fa també a les anisades galeries d'art. Gràcies a la seva empenta aconseguí que Andy Warhol es fixi amb ell i l'acabi apadrinant sota la cínica pregunta de: "Vostè encara ben les seves obres a un dòlar?". En principi la relació semblava perfecta i fructífera per els dos artistes, un perquè comptava amb un protegit que estava considerat un geni i l'altre perquè aconseguia protecció d'un patriarca de l'art amb fama internacional. Però ambdós se'n van adonar ben aviat que la seva col·laboració estava perjudicant-los, la crítica va reaccionar de forma quasi devastadora i Basquiat va trencar d'una dia per l'altre al seu contacte amb Warhol. Així de forma ràpida i contundent Basquiat va esdevenir un dels artistes més reconeguts de l'època. La seva obra ens mostrava: devoció per els dibuixos de nens petits, fixació en l'anatomia, interès per la cohesió entre els humans i els animals, admiració per els còmics de

Popeye, Superman i Batman, obsessió per les grans figures negres heroiques com reis antics africans o esportistes famosos (tots son màrtirs i víctimes de la marginació social o un estil de vida desenfrenat i irreverent). També podíem intuir en les seves peces actituds d'ira i de rebel·lió, així com una profunda soledat existencial expressada a través de serps, esquelets i éssers humans nuus. Sempre en mig de la confusió i de la banalitat humana, de l'heroisme i la inevitable mort. Basquiat troba un element que va impregnar tota la seva obra i que serveix per entendre també la seva vida, el seu constant referent a calaveres i esquelets com a signe de la seva obsessió per la mort.

Basquiat aconseguí el seu reconeixement en vida i després de la seva mort. I nosaltres, els vius, ens impregnem d'aquest artista que simbolitza la lluita per el reconeixement de la seva raça, la força dels carrers i la frescor genuïna juvenil. Al costat de mestres com Chet Baker o d'observadors letals com Koltés, aquesta ànima inquieta, explosiva i rebotada juntament amb un cervell superdotat esdevé una figura artística màgica i inevitablement entranyable.

La Fitxa Artística

Autor: *Enzo Cormann*

Traducció: *Joan Casas*

Direcció: *Nicolas Chevallier*

Disseny d'escenografia i vestuari: *Mireia Cardús*

Disseny de so: *Nicolas Chevallier*

Disseny de llums: *Mireia Cardús i Nicolas Chevallier*

Ajudant de direcció: *Òscar Palenque*

Disseny gràfic: *Virgínia Pie*

Reportatge gràfic: *Òscar Palenque*

Ajudant d'escenografia: *Eduard Mestre*

Producció executiva: *David Menéndez*

Equip Teatre Akadèmia

Direcció artística: *Mercè Managuerra*

Cap de producció: *Jordi Robles*

Cap de comunicació: *Sílvia Artigas*

Cap de sala: *Enrique Vallejo*

Cap tècnic: *Pol Queralt*

Repartiment: *David Menéndez*

Guillem Motos

Xavi Sáez

NICOLAS CHEVALLIER

(Director)

Llicenciat en Teatre a la Universitat de París X, Naneterre.

Es va formar com actor aprofundint en les tècniques del mim dramàtic corporal de Decroux, clown, màscara, teatre gestual, tècnica Stanislavski i dansa contemporània. Treballa com actor i ajudant de direcció amb Jean Jourdhuei Jean-Louis Besson, Bernard Faivre i Michel Nebenzal, en els respectius muntatges Hamlet Machine, de Heiner Muller, Barbe-Bleue, espoir des femmes, de Dea Loher, Athalie, de Racine i Comedia sin titulo, Ajax Xaia, de Federico Garcia Lorca i Rodovan Ivsic. Va participar

en la creació col·lectiva del infantil La triste fin de l'enfant huître de Tim Burton amb la companyia La Malle à Malices.

Licenciat de direcció a l'Institut del teatre de Barcelona, ha compaginat els estudis treballant com actor i ajudant de direcció a l'aula de teatre de la Universitat Autònoma, sota la direcció d'Arnau Vidal amb els muntatges, Últim curs, René Obaldia, La mentida, de Nathalie Sarraute, Els Bojos actuem? De Michel Viala i Cel·la 44 de Ernst Toller, Feliu Formosa. Ha treballat com ajudant de direcció en la Tita Lou de Catherine Anne, direcció de William Arunategui i alumne en pràctiques a Baal de Bertold Brecht dirigit per Carme Portaceli i Refugi Indie de Pau Miró. Com a actor i ballarí ha estat en els muntatges de Num Tempa coreografiat per Miquel Barcelona, Islandia

de la companyia la Veronal i Escenas para una conversación después del visionado de una película de Michael Haneke, de la companyia Conde Torrefiel.

És director de la companyia Projecte Nisu. Ha dirigit Vamos a por Guti,

d'Albert Boronat, ha coreografiat Hold up, una creació pròpia, Waits FM, Bostezo 2.0, Shell, creacions pròpies amb dramaturgia compartida amb Albert Boronat. Ha participat en la creació dramaturgia i direcció de Teenage Dream, la última obra de projecte Nisu.

DAVID MENÉNDEZ

(Actor)

Llicenciat a l'ESAD en l'Institut del Teatre. Completa la seva formació amb Lluís Pasqual al Teatre Lluire amb un curs sobre el teatre de Federico Garcia Lorca i amb Natalia Menéndez fent un curs sobre El Siglo de Oro Español. Va ser seleccionat a les "Seleccions Sessions for the Worcester Center of Grotowsky and Thomas Richards" de Pontedera, Itàlia. També a l'escola Estudio Barroco amb Txiki Berraondo, l'Escola Eòlia, i mètode Stanivslasky amb Boris Rotstein en el Col·legi del Teatre de Barcelona.

2014-2015 El veurem al "REI LEAR" de W. Shakespeare al Teatre Lliure de

Barcelona, Sala Fabià Puigserver.

"La revólta dels Àngels" d'Enzo Cor-mann, dirigit per Nicolàs Chevallier, per estrenar al Teatre Akdèmia de Barcelona.

2013-2014 L'hem vist a "FAMILYLIA" de Paula Ribó amb The Mamzelles Teatre" a la Sala Atrium de Barcelona. "SHELL" d'Albert Boronat, dirigida per Nicolàs Chevallier, estrenada al Mercat de les Flors dins la programació del Festival Grec de Barcelona 2014.

"Boquitas Pintadas" de Manuel Puig, dirigit per Juan Pablo Miranda amb la cia CHORMATEATRE, estrenat al Teatre Versus de Barcelona.

2012-2013"LA NIT" un muntatge a partir del text "La nuit juste avant le forets", dirigit per Moreno Bernardi i estrenat a la Sala Plató de l'Institut del Teatre. "Fuenteovejuna: Breve tratado sobre las ovejas domésticas" de Ana M. Ricart, dirigit per Ricard So-

ler una producció de la Cia OBSKENÉ, estrenat al Corral de Comedias d'Alcalá de Henares a la mostra de "La Incubadora del Corral" un laboratori de creació escènica impulsat per el teatre La Abadía de Madrid.

2012- 2013. "Bostezo 2.0" de Albert Boronat y dirigit per Nicolás Chevallier de la Cia. PROJECTE NISU estrenat al cicle Aixopluc, al espai lliure del Teatre Lliure.

2011- 2012. "Don Juan Tenorio" de José Zorrilla dirigit per Enric Cusí i Joan Arqué, estrenat a l' Octubre en el Cementiri del Poble Nou, una producció de Xarxa de cementiris de Barcelona.

2012-2013 . "Vamos a por Guti" d'Albert Boronat, dirigit per Nicolás Chevallier, una producció de la Cia PROJECTE NISU i estrenat al Novembre en el Versus Teatre i al Teatre Gaudí (Barcelona). 2011-2012. Assessorament musical a través de la música Rap i la técnica del beat box amb Toni Xuclà y Pere Planella en el projecte de "Trifulkes de la Catalana tribu", estrenat al Teatre Nacional de Catalunya. Assessorament musical a través de la música Rap amb Pere Planella en "Perduts en la Wikipèdia" estrenat al Festival Grec de Barcelona, a las Sala Ovidi Montllor. 2012-2013.

Al cine l'hem pogut veure 2010 "La vida empieza hoy" llargmetratge dirigit per Laura Manà. Ovideo produccions (Barcelona) , 2014 Shorttime " Adiós" curtmetraje escrit y dirigit per Fran Granada. (Barcelona)

Ha obtingut els següents premis i reconeixements: Premi Adrià Gual 2014 , concebut per el Festival Grec de Barcelona 2014 i l' Institut del Teatre per el projecte "SEHLL" de la companyia PROJECTE NISU de Barcelona. Guanyador de la 3era edició del "Almagro off" en el Festival Internacional de Teatre Clàssic d'Almagro con "Fuenteovejuna: Breve tratado sobre las ovejas domésticas" de Ana M. Ricart, dirigit per Ricard Soler amb la Cia. Obskené, en el papel de Comendador mayor de Calatrava. Guanyador del primer premi del jurat al festival Internacional de Teatro de Calle " Noctívagos" en Oropesa de Toledo con "Fuenteovejuna: Breve tratado sobre las ovejas domésticas" de Ana M. Ricart, dirigit per Ricard Soler amb la Cia. Obskené. Primer premi del jurat a "Scena Simulacro" de la Sala Triángulo de Madrid amb "Vamos a por Guti" de Albert Boronat, dirigit per Nicolás Chevallier amb la Cia. PROJECTE NISU

GUILLEM MOTOS

(Actor)

Llicenciat en Interpretació per l'Institut del Teatre. Treballa en diferents muntatges de J.M. Mestres: La filla del mar d'Àngel Guimerà (TNC '01), Romeu i Julieta de Shakespeare (Teatre Lliure '02) i El tinent d'Inishmore de Martin MacDonagh (TNC '03). Entre els seus treballs destaquen: Contes estigis o el cabaret dels morts d'Albert Mestres amb direcció d'Iban Beltrán (Sala Muntaner '04), La Torna de la Torna dels Joglars, direcció Albert Boadella (Teatre Romea '05 i gira per Espanya), To the Happy Few escrit i dirigit per Ferran Dordal (Temporada Alta '06), El gran Secret de Comediants amb

direcció de Joan Font (TNC '07 i gira per Espanya), Molta aigua de Carles Mallol, dirigit per Víctor Muñoz (Sala Beckett '07), Memòria del temps de la immaduresa de Ferran Dordal (Teatre Lliure '08, assaig obert), Un manicomí a Goa de Martín Sherman (Versus Teatre '08) amb direcció d'Emilià Carilla, Búfals de Pau Miró (Sala La Planeta '08), La mort d'un viatjant de A. Miller amb direcció de Mario Gas (Teatre Lliure '09), Aquí s'aprèn poca cosa amb dramaturgia i direcció de Toni Casares (Sala Beckett '09), Romeo & Julieta... ad aeternum... (Festival Shakespeare '10), Gos, dona, home / En estat d'excepció de Sybille Berg i Falk Richter (Sala Beckett '11), Contra l'amor i Contra la democràcia, d'Esteve Soler, dirigides per Carles Fernández Guíua (La Seca '13), Romeu i Julieta, de William Shakespeare, dirigida per Dougald Bruce Lockhard (Teatre Akadèmia

'14), Somni d'una nit d'estiu de W. Shakespeare, dirigida per Joan Ollé (Sala Gran '15).

Com a membre d'Arcàdia treballa ens els següents espectacles de la companyia: Esquivel! Una comèdia estereofònica (Nau Ivanow '10), Ens hauríem d'haver quedat a casa

(Temporada Alta '10, properament a la Sala Muntaner), Vent a les veles (Círculo de Bellas Artes de Madrid '10), Kafka a la ciutat de les mentides (Festival Grec de Barcelona '11), La terra oblidada (Sala Flyhard '12), i La pols (Sala Flyhard '14, la Villarroel '15), tots escrits i dirigits per Llàtzer García.

XAVIER SÆEZ

(Actor)

La trajectòria d'en Xavi és tan diversa que, encara que intentem fer un petit resum, segur que ens deixarem alguna de les seves múltiples facetes.

Com actor de cine ha protagonitzat pel·lícules independents com *ÉS QUAN DORMO* (Marcel Juan i Sergi Silvestre) o *LA CICATRIZ DE LA MUÑECA* (J.J. Wilson). A més és l'actor recurrent del director underground Armand Rovira. A la televisió ha fet les seves incursions com per exemple: *BARRIO SÉSAMO*, *LA RIERA*, *JET-LAG* i *CARTA PARA EVA* d'Agustí Villaronga.

Ha format part de diverses companyies estables de teatre, entre elles Ad Livitum, Atolladero, La Cubana i Cia. Marta Carrasco. En aquesta última companyia, per la seva interpretació a *J'ARRIVE...*, va ser nominat al Premi de Millor Intèrpret en un Espectacle de Dansa als Premis Max.

També ha fet la seva incursió en la direcció teatral co-dirigint, juntament amb Hugo del Pozo i Iván Morales, una revisió punk d'*EL ESTADO DE SITIO* d'Albert Camus.

Actualment és membre de la Companyia Prisamata amb la que encara giren per arreu amb les obres *SÉ DE UN LUGAR* i *JO MAI*. Segueixen treballant dia a dia en aquests i en nous projectes teatrals i audiovisuals.

Com a músic ha trepitjat escenaris amb les seves bandes *LA CAJITA AMARILLA* i *JERUNDIOS*, grups d'un estil que amics i enemics han acabat definit com a Psico-Rumba.

MIREIA CARDUS

(Escenògrafa)

La Mireia és llicenciada en Arquitectura, postgraduada en Disseny d'Espais Expositius i llicenciada d'últim any en Escenografia. El 2004 cofunda l'estudi Aquellos Arquitectos, grup amb el qual realitzà treballs d'interiorisme i d'edificació, especialitzant-se en sistemes constructius prefabricats. Per satisfer les seves inquietuds artístiques i plàstiques, l'any 2009 comença a cursar escenografia a l'Institut del Teatre de Barcelona, on participara en projectes de directors com El "Rinoceronte" dirigit per Carme Portacelli (Teatre Estudi, 2014) i "Les dones sàvies" dirigida per Frederic Roda (Espai Scanner, 2013). Des d'aleshores, continua formant-se amb tot allò que l'interessa i li és útil en la professió, com el workshop de ceràmica impartit per Apparatu, assistint al taller de sabateria DeUbieta, cursant el workshop d'espai públic conjuntament amb la FAI-AR i

P.Steiner i E.Collado, entre d'altres. Treballa com a dissenyadora de vestuari en la companyia Chroma Teatre amb l'espectacle "Boquitas Pintadas" de Manuel Puig, direc. Juan Pablo Miranda (Versus Teatre, 2014). També ha treballat com a escenògrafa e il·luminadora en la Companyia Ignífuga dirigida per Pau Massaló amb els espectacles "La Norma de l'Extinció" (adaptació de Platónov de A. Chéjov) (Fringe Madrid 2014) i "Fam Oculta" de Peer Wittembols (Plataforma i+d, 2014). Disseny i construeix l'escenografia a l'espectacle "La Revolta del Angels" d' Enzo Cormann direc. Nico Chevallier.

L'interessa especialment els treballs de dansa i les noves teatralitats. Disseny de vestuari de l'espectacle de dansa-teatre "La Nit" (adaptació de La nuit juste avant les forêts de Bernard-Marie Koltès) del director i coreògraf Moreno Bernardi. Dissenyà

l'escenografia i la il·luminació de la peça de dansa “Der Kuss” del coreògraf Daniel Fernandez estrenat al Festival de Calella, 2013; De nou, dissenya la il·luminació i confecciona el vestuari de la peça “Connection” del coreògraf Roger Fernandez (Teatre el Jardí, Figueres 2012).

Paral·lelament realitza treballs com a dissenyadora d'espais efímers amb el muntatge “Airbook 1104” (Festival Món Llibre organitzat pel CCCB, Barcelona 2011) o el projecte d'ambientació “L'Auca” en (Fira de Bellprat, Vila del Llibre 2012). For-

ma part de l'equip seleccionat amb motiu del Centenari de la Institució Institut del Teatre amb el projecte d'espai efímer, “Splash!” i exhibeix “La Màquina de Salaborr”, conjuntament amb l'equip de It, a la International Competitive Exhibition of Scenography, Praga 2011.

Ha treballat com a becaria al programa Polònia, de la Productora Minoria Absoluta (Barcelona, 2012) i com ajudant d'escenografia en el muntatge “A House in Asia”, de la Companyia del Señor Serrano (Grec, 2014).

Gestió/ Contractació

David Menéndez
679 94 41 32
davidmenendez89@gmail.com